

oszlopokat küldöztek az égre. Ilyenkor mindig az eszembe jutottál és sírtam...

— Egyszer aztán az egész házban én maradtam egyedül. A férfi kiment a legelőre, az asszony tejet vitt valahova s engem nagy kíváncsiság fogott el: vajjon milyen lehet az a szoba és milyen lehet az a tűzhely, ahonnan olyan hosszú, egyenes és derült oszlopban száll fel a füst?...

— Benyitottam. A szoba le volt függönyözve s az egyik sarokban valaki sírt. Odafutottam: egy pólyásbaba volt... Piros, nagy gyerek... A kezeivel szörnyű handabandázást vitt végbe, elhúzta a száját, összehunyorította a szemét és olyan kétségbeesett dögicsélést csapott, hogy felkaptam, magamhoz öleltem és sírtam, sírtam... míg megérkezett az anya, és szopni adott neki...

— Másnap este már itthon voltam. Az uramnak mindent bevallottam s térden állva kértem tőle bocsánatot...

Itt Marian rövid szünetet tartott. Összehunyorította a szemét, mint aki gondolkozik, majd gyengén összerázkódott s arcán két nagy és boldog rózsával felállt.

— Miklós! — mondta.

Azzal a költő karjába fűzte a karját s megindult vele a szomszédba nyíló ajtó felé.

Szilárd János.

(Vége köv.)

A SZÍV.

*Kebünkben hordjuk s ó, alig ismerjük:
Mély titkot rejtegető másvilág!
Sugara, napja: boldogságunk; kedvünk
S bánatunk rajta — csillagmiriád.*

*Szavát bár halljuk, távoli zenének
Akkordjaiból véljük hallani,
Mely a sejtelmek borongós egének
Mélységéből tűnik leszállani.*

*Beszél, lát, érez, hall, lüktet és izzik,
Minden léptedre féltve feldobog;
Útjaidban híven követ a sírig
S titkát ismerni — akkor se fogod.*

*Örök rejtély lágy, majd viharzó hangja,
Zokog, ujjong, ha sújt, ha fölemel...
Örvénybe taszít vagy partra vezet.
Éltünk folyton csengő-bongó harangja,
Szavára lelkünk titkon megremeg:
Hangjában istenitélet rezeg.*

(Kolozsvár.)

Kosztolánszky István.